

Μια απάντηση για τη λογοκρισία και τη... φρασεολογία!

Θα ήθελα να απαντήσω (ίσως αυστηρά) στον σχολιαστή του τεύχους, σ.11, Γενάρης-Μάρτης 1985, στη στήλη Μικρά-Μικρά.

Πρώτα στην επιχειρηματολογία του, όσον αφορά την λογοκρισία των γραπτών κειμένων, απ' όπου κι αν προέρχονται και δεύτερο, στην φρασεολογία, που χρησιμοποιεί και θυμίζει πράγματι κάποιες άλλες εποχές («αντεθνικά, αντικοινωνικά, σταδιστικά»), που «οι κάποιοι» της

εξουσίας από τον καιρό του Μεσαίωνα ακόμα, χρησιμοποιούσαν τέτοιες φράσεις για να απαγορέψουν τα γραπτά κείμενα, που δεν συμφωνούσαν.

Ο χρήστης πρέπει να έχει πρόσβαση σ' όλα τα κείμενα, γιατί μόνο τότε με ελεύθερη βούληση θα μπορεί να αποφασίσει «τι του πηγαίνει» περισσότερο. Ο τρόπος γι αυτή την πρόσβαση στα βιβλία είναι δυνατό να συζητηθεί. Θα ήθελα να θυ-

μίσω ένα γνωστό ανέκδοτο, που έχει συμβεί στην πραγματικότητα. Γύρω στα 1905 στη Σοβιετική Ένωση, όταν ο Λένιν βρισκόταν στην παρανομία, ήταν στο τυπογραφείο του κόμματος, όπου τυπώνονταν οι εφημερίδες μπροσούρες κ.ά.

Στέλνει λοιπόν ο Λένιν, έναν νεαρό του σύντροφο, να του φέρει τον τύπο της ημέρας για να τον διαβάσει. Ο νεαρός όμως ενθουσιώδης και «πολύ επαναστάτης» αγοράζει και φέρνει όλες τις εφημερίδες, που είχε τυπώσει η αντιπολίτευση. Τότε ο Λένιν θυμωμένος τις πετάει στα σκουπίδια και λέει τα εξής στο νεαρό του σύντροφο:

— Σύντροφε αυτά που έφερες τα γράφουμε εμείς και ξέρουμε τι λένε. Αυτά που θέλουμε να ξέρουμε είναι τι γράφουν οι αντίπαλοί μας, πως σκέπτονται για μας και πως μας αντιμετωπίζουν. Γιατί μόνο γνωρίζοντας τους, μπορούμε να αμυνθούμε.

Οι πληροφορίες κατά τη γνώμη μου πρέπει να διακινούνται προς όλες τις διευθύνσεις και να διασταυρώνονται από την χρήση, για να κρίνει κατά το δυνατό, ανεπηρέαστα και αντικειμενικά αυτό που θέλει να διαλέξει.

Ο Δογματισμός των βιβλίων δεν βλάφτει, ο Δογματισμός των ανθρώπων καταστρέφει.

Αγάπη Βασιλειάδη
Βιβλιοθήκη ΠΑΣΠΕ

